

אונסי אלי-חאג':

אתה הוא זה או הסיפור

תחלת כל קורותי היא במאָה ה"א
עת לעיני אמי נטבלתי
ולי הורִישה היא ההרִגֶּשָׁה
כי כל אֲשֶׁר יצא מדל"ת הפתלים
יבגד כל הבגידות.

ראשית כל קורותי עת ראש המשפחה
שגַע אֶת הַסְּלֵטָאן שֶׁל שַׁעַר הָעֵלְיוֹן
וְאָקְרָא כְּשֵׁמוֹ.
חפּוּץ חֲפָצָי לִי קִמְעָה לְהִיּוֹת בְּמוֹ דְּבָרִים
בְּמַעַט טְרוּר שְׁבִהֲכָרְחָה, בְּאַלְמוּת
כְּפֶסֶל הַעֲתִיק.

ראשית כל תולדותי באל ובעל
נטבעתי-לי בגלגמש
רבית-לי באוגרית
בצור, צידון וגבל
יון בקר בקרה עמי
והפרסים קשטוני, העברים
קנו מעט מיצירתי
והמצרים פשטוני בצירם מיני החי
עשתרת גמוגה בי דרד-פחל
ליד הנחל גרתי-לי
טבחוני האלים וגם טבחתיים
נשאתי סבתי-לי קטנה ואמלט.
אמרה לי היא בגאיות
כתכי זה:
"לואי שתקברני"
וכשעשיתי כן
נולדתי בבירות ואמת בה.

ראשית כל קורותי למטה
 לסערות שבספרים פרוצו
 לארץ הישיבה בשער בת רבים
 אל כל אשר אינו שלי
 וכמו שימי חיי שנים הם
 כך
 אדד ואהמה לי כפנינים
 שלא חברו אל הענק.

אני הוא זה או אם אתה?
 אתה הוא אם ספור המעשה?
 עוד קט יסורו הנוגנים
 והמשורר יצב פקיד מאחורי הכפתורים
 ובעד ארבה ערי הרוח? מלטו
 המזמורים אז יקפדו, גם הגנות
 וכוכבים שלערגה הנואשה להדביקם.
 גדולה בי תונתי על תולדות אשר זקנו
 אשר זקנו גורליות
 אשר זקנו ילדותיות
 שהתקדמו במקריות, בסכנות
 שהתקדמו בדמיונו
 שהתקדמו כמו חורים, כמו פיסת הפנים
 שהתקדמו בגמות חן ובתכונה
 שהתקדמו אחר חלף העת
 שהתקדמו חורות שפתים
 על מדרוני עינים שאינן צריכות חדוש ההמצאה
 אלא חדוש עיון בלבד.

נַעֲרָה פִּדְרָה נַעֲרָה

חִלְמָה נַעֲרָה שֶׁהִיא פִּרְפֹּר
 וּבְקוּמָה
 וְלֹא יָדְעָה אִם הִיא
 נַעֲרָה שֶׁחִלְמָה כִּי הִיא פִּרְפֹּר
 או
 פִּרְפֹּר הַחֹלֶם שֶׁהוּא נַעֲרָה.

עָבְרוּ מֵאוֹת בְּשָׁנִים,
 יְלָדִים,
 וּבְלֵילָה נָשַׁב רֹחַ קַל
 נַעֲרָה וְנַעַר רָצִים כְּפִרְפֹּר
 הַחֹלֶם שֶׁהוּא נַעֲרָה עִם נַעַר
 או

נַעֲרָה וְנַעַר הַחֹלְמִים שֶׁהֵם פִּרְפֹּר
 וְהָרוּחַ גָּבַר בְּעוֹלָם
 וּבַחוּץ גִּתְקָרַע.
 יְלָדִים.
 פִּרְפֹּר.

אֵהוּבָה הָרוּג אֶת הַתַּנִּין

אָמְרָה הִיא לַתַּנִּין
 —וְלֹק אֶת הַתַּרְי!
 וְהַתַּנִּין הַשְּׁלִיף הַהָר.
 אָמְרָה הִיא לַתַּנִּין
 —בָּלַע אֶת הָעִיר!
 וְהַתַּנִּין לָעִיר בָּלַע.
 אָמְרָה הִיא לַתַּנִּין
 —יִהְיֶה גֶדֶד נָא אֲהוּבִי!
 וְאֲהוּבָה אֶת הַתַּנִּין הָרֵג.

עוֹדֵי שׁוֹכֵחַ זֹאת:

הַרְגֵתִי הַתַּנִּין
 עַל-כִּי אֲהוּבָתִי צֹתְהוּ
 הַהָרֵג.

(מַעֲרֹבִית: שֵׁשׁ וְשׁוֹן סוּמַד)